

Америку из Енглеске али и Швајцарске, Немачке, Француске, Холандије, Норвешке и др. , Устав је одражавао јединство и нови амерички дух, али и сан који су колонисти побожно и узвишено понели и пренели из старог европског у нови амерички свет. Сједињене Државе су до данас остале узор толеранције и заједничког живота многих нација и вера. Под њеним кровом су Пољаци, Немци, Нордијци али и англиканци, католици, калвинисти, квекери, хугеноти, лутеранци, Јевреји, агностици и атеисти разних врста. Америка је решила своје „национално питање” тако што га уопште и није решавала, препуштајући се судбини и нарави богатства својих унутрашњих разлика. Без обзира на многе злонамерне и катаклизмичне прогнозе о судбини америчког света и начина живота, САД и до данас опстају и пркосе свим тим црним пророчанствима која не разумеју дух американизма. Устав САД од 1787. је успоставио ефикасну власт и управу над четворомилионском нацијом и скромном привредом каква је некад била, али се показао и као делотворан за услове живота двестачетрдесетмилионске нације и џиновске економије каква је данас.

в) Француски устав

Оно што су САД значиле за амерички континент, то је Француска била за Европу. Француска је зачела револуционарну епоху и била прва колевка европске уставности па су се њене револуционарне и уставне идеје шириле у таласима по Европи. До револуције, Француска се развијала у знаку поштовања традиционализма, да би од ње, од 1789. ушла у епоху реформизма који се окончао доношењем Устава од 1875. године. Буржоаска револуција у Француској је срушила феудализам и краљевски апсолутизам и увела ограничену уставну монархију. Она није до краја остварила револуционарне тежње пошто је сачувала монархију и краља који је био ограничен у својој власти и привилегијама. Зато и Устав од 1791. године као први уставни акт није био до краја револуционарни и народни устав нити је изразио идеју народне суверености, већ је то био један уставни пакт – дело нагодбе између буржоазије и монарха. Он је срушио феудални режим и племићке привилегије, али је задржао монархију и увео представнички систем власти који није служио револуционарној већини већ више средњим и вишим слојевима буржоазије. Као монархистички, француски Устав од 1791. године је трајао с монархијом и њеним укидањем 1792. године је и престао да важи. Његова најзначајнија тековина је била спровођење доследне поделе власти између Скупштине и краља и по томе, тој доследности је био најнапреднији у